

dels homes primitius havia d'esse un mirall pera tota la posteritat.

¡Donch bé! Ho serà pera mí. Torquat anem-nos-en-hi.

Malaurat ¿Que't penses trovarla dins les boscuries? Hi veurás ni sisquera la mes petita de ses petjades?—No, me detinc.

¡Oh, tu, única causa dels meus deliris! ¡Si, al menys, te n fossin conegeuts!...

* * *

Nit III

He passejat per les perllongades avingudes dels jardins. Cent cops he midat am la mirada l'à magnitud del superb palau on dimores.

Animat per l'esperança, creguí al principi que veuria, al demenys qualcuna de tes donzelles. Oh! ¿perquè no tindrán elles lo meu cor? El meu cor no mes estaria be dins de ton pit, ja que tenen de servir-te a tu, que ets el primer i derrer objecte de mos afanys. De bades m'hei axibirit am aquesta esperança. De bades hei sguardat llargues estones en aquelles finestres... De bades mos ulls hi han volgut trobar traça teva.

¿Que feien doncs, les teves donzelles sense sortir de les llurs cambres!—Dolentes! Not deixen ni respirar l'aire del matí... Fins ni la llum... ¡Ah! no. Es que l'aire que tu respire es més aromàtic i volen gaudir-lo totes soles. Pròu raó tenen. ¡Qui no forà avar d'una joia tant preuada!... ¡Ah! temps fa que, estic desitjant fruir d'una petita part d'aquest tresor! L'haver-lò un jorn, posseït, al abondor me feu perdre la tranquilitat de mon cor. Després no n'he tingut ni sisquera pera apagar l'ardor de ma passió.

¡Ah! ¡tant de bò els meus prècs poguessin arribar fins a tu! Jo ls recomano al aire, al vent; sols el vent, sols l'aire, poden portar-los fins al lloc tant alt ont tu dimores. Més ja! tu, no acostumada a aitals misatgers, i desconeixent mos encarrecs no podrás escoltar les coses qu'aniran a dir-te.

¡Torquat! ¡Que dius? ¡malaurat! Ton deliri es fora mida... Pròu. No engreixis mes lo teu dolor. Can-tém a Reinald. Aixó és lò unic que pots fer en aquest lloc.

* * *

Nit IV

Mon deliri ha arribat fins al cap demunt. Hai vista, si, hai vista a Leonora. ¡Fou tal volta una ilusió! Bé doncs: Senyora ¿me porteu una paraula de vida? Me

creïa que cridantme m'addressava aquestes paraules: —«Torquat, ets el primer cantor de l'Univers; per tu s'immortalisarà'l nom del nostre princep, i de tots aquells que honores am tos versos. ¿Qui deixará de posarte affecte quand distribueixis, à ton pler, la gloria, tant abellida dels homes? No, no hi ha fortuna que tu no igualis.» Si Leonora; Virgili, nat a un petit recó del Minci, Virgili que com a pobre anà a Roma a demanar un bocí de terra, arrivá a esse l'amic de Mecenes, il commensal d'August. Sobre tot, Leonora, no li era vedat lo veure a Livia i parlar a Julia, i'l recitar sos versos a totes dues. Lo nostre princep es digne del cor d'August, jo no soc indigné de la sòrt del cantor d'Eneas... ¿Però que stic dient? Perqué me sgargamello en vá. Leonora ni sisquera s'ha dignat sguardar-me, fins juraría que no s'ha fixat en ma humil persona.

¡Ah! En aquelles elevades torres ont habita lo que mes estima mon pobre cor, en aquelles torres... no hi ha ningú qu's recordi del infelç Torquat.

¡Cors crudels! ¿Qu'es lo que mereix mes apreci. El vostro poder pot en un moment despareixer. Les vostres riqueses dependeixen d'aquell que vos les ha trasmeses; despulleu-vos de tot lo que vos concedeixen els homes insensats, que no sempre serán aitals, i llavores sereu no més qu'uns miserables squelets, dignes de plànyer.

El geni s'aixeca demunt de tot, sobre tota cosa i no stà subjecte a cap vicisitud. La violència, l'odi, la força, no poden res contra ell. Jo viuré eternament en la memòria dels homes; il temps destructor anihilara ben aviat i pera sempre'l vostre nom.

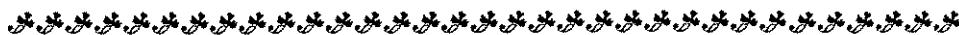
¿Hi haurá, doncs, qui am raó m'accusí d'arrogància i cregui temerària la meva passió? ¡oh, època vil i corrompuda! ¿Potser dèc haver de star subjecte a las teves lleis?

No: La viltat mai ha embrutat aquella ànima candorosa, que governa en mon cor. Si algun cop arriués a sentirme, no dupto quem diria: «Torquat! Existeix en els cors humans un afecte qu'iguala totes les condicions, i tu ets tant grand que ningú pot negar-te son amor. Corona cenyen els reis, Corona cenyen els poetes i d'aquestos reben aquells la palma de l'immortalitat»

¿Qui no estimaria un'ànima tant noble i virtuosa? Jo... sempre.

Traduit per M. V. B.

(Seguirà).

BOIJERÍA D'AMOR

Era massa per tu; ton cor sensible
resistir no pogué lluya tan llarga;

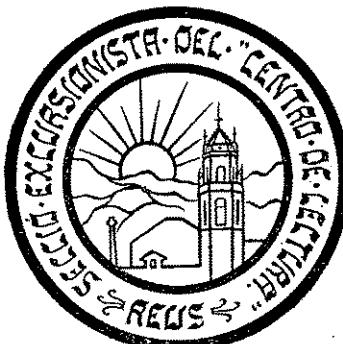
jo llegia en tos ulls quem concedían
lo que anhelants tos llavis me negavan
y escoltava en ton pit sotrechs febrosos

que al lluytar ab ton cap ton cor donava:
mes no vares cedir, fou mon deliri
qui't feu caure en mos brassos desmayada;
¡Y qu'hermosa, oh ma reyna, t'vareig veurer
estirat lo teu cos demunt ma falda!
Cremava lo teu front, la teva boca
alenadas de foch ardent llenava
que al topar en los llavis tremolosos
robavan son color y'ls assecavan;
Ton cabell deslligat, que'l vent movia,
queya á mos peus com aurea cascada,
y'ls teus ulls entelats, mirantme ficsos
Descubrian lo fons de la teva anima:
Lo teu cor palpitant, batent ab furia,
ton pit virginal d'amor inflava,
y entre'ls plechs de tas robes ab desordre
t'alabrostrina carn jo boig mirava:
Y mos brassos nerviosos, t'estrenyfan
y mos llavis ardents los teus buscavan
y sentia en ton cos esclats histérichs
a cada bes que al demunt teu posava:
Tu'm tornavas los besos; y las unglas
clavavan en ma carn tas mans crispadas,
mentres ab dols sangloteig y bó y besantme
lo meu nom de los llavis s'escapa.

Y tan prompte en mon cap xocar sentia
l'esclafit de ta histérica riatllada
com demunt de mas galtas, las feridas
de llágrimas de foch qu'espurnejavas.
Eran poch los petons en aquella hora
per demostrar l'amor que'ns inondava
y encegats, com moguts per forsa estranya
no'ns besavam sino que'ns mossegavam.
Y'ls espasmes de boija catalepsia,
y'l cargolar de brassos y de camas,
movian lo teu cos com xispa eléctrica
que als meu nervis, dels teus se propagava

Y aixís com en l'espay se comfonian
riatlladas y sospirs, petóns y llágrimas,
aixís se confongueren nostres cossos
y aixís ¡ay! s'enlaiyaren nostras ánimas.
¡Encare per l'espay volarán juntas
perque ni tu ni jo no'n tenim d'ánima:
ni tu't desmayas are en los meus brassos,
ni ton cor s'estremeix ab mas besadas,
ni jo sento aquell goig quant are't miro
estirat lo teu cos demunt ma falda!

Ramón Fabregas Trillas.

EXCURSIÓN Á CORNUDELLA Y MONSANT

Efectuada los días
18 y 19 de Junio
de 1904

Esta excursión anunciada para los días 4 y 5 de este mes, tuvo que aplazarse á consecuencia del tiempo lluvioso de estos días y por efectuarse el Concurso Hípico durante la fiesta siguiente no se ha podido efectuar hasta los días 18 y 19 del corriente mes, partiendo de nuestra ciudad los excursionistas por la tarde del sábado y reunidos todos en Cornudella, á las 3 de la madrugada, emprendimos la ascensión á la montaña Monsant, los excursionistas Sres. Alsina, Aymat, Fort (J.), Felip (J.), Perpiñá (J.), Palinya y Prunera, un guía con su correspondiente ace-mila para el transporte del equipaje de campaña y provisiones.

Después de hora y media de andar por un camino

en zig-zag, llegamos á la Cova Santa á la cual se entra por un angosto boquete al que sigue una rápida pendiente y á medida que se va descendiendo á la gruta, esta se va ensanchando. A unos 30 metros de la entrada se encuentra la gran galería superior, cuya anchura es variable (entre 4 y 10 metros), mientras que la altura del techo es muy baja (de 2 á 7 metros), hay salas de unos 12 metros de altura por 10 ancho. Las galerías están formadas por unos anormes bloques aplanados de piedra. En ninguna de las galerías se ven stalactitas y solo se ve algunas estalagmitas. El aspecto de las galerías es lugubre, pues todo tiene un color negro que produce muy mala impresión al visitante, además la lenta lluvia producida por las numerosas filtraciones que llena de todo y charcos parte de las galerías, hace muy desagradable la estancia en las mismas. En resumen lo único que hay que admirar en estas grutas son las grandes dimensiones de las galerías y salas, por lo demás no compensa la fatiga del viaje, resultando muy impropio el nombre de dicha gruta, pues le sentiría mejor llamarla Cova Infernal.

Seguidamente de haber visitado la Cova Santa seguimos el camino atravesando un pintoresco collado, en el cual hay unos enormes bloques de granito des-